

Johan Lundin och Josefine Wikström om A talk about Roles in a Setting

Johan Lundin: Det är väll inte jag som ska ta ton, nu?

Josefine Wikström: Jag tror det är Åsa?

Johan Lundin: Ja.

Josefine Wikström: Ja.

Agnes Ersson: Men då kanske du vill sitta där?

Josefine Wikström: Hur brukar det fungera?

Agnes Ersson: Fast det kanske är Åsa som ska säga det?
Ha ha ha.

Josefine Wikström: Jag vet inte riktigt, jag tror att hon skulle komma.

Agnes Ersson. Ja

Johan Lundin: Det får du bestämma.

Josefine Wikström: Hur brukar det va?

Patrik Söderstam: Jo, så brukar det va, jag tänker också att . Få se vad Åsa..

Johan Lundin: Ja det känns bättre.

Josefine Wikström: Det blir sån.. Fiktiv..

Johan Lundin: Distans.

Josefine Wikström: ... distans

Patrik Söderstam: Åsa kommer.

Åsa: Ska börja med att. Ja, välkomna tillbaka. Jag ska börja med att presentera vårans opponent: Josefine Wikström. Välkommen till Konstfack.

Josefine Wikström: Tack.

Åsa Cederqvist: Igen, jag vet att du har varit i huset och undervisat tidigare, på Konst bland annat men framförallt så har ju du en pågående.. Du doktorerar i Filosofi vid Kingston University i England. Där du undersöker performancekonstens roll inom begreppet samtida konst.. och har ju även undervistat på Goldsmith under året och håller i en sommarkurs på DOCH, och återkommande jobbar på DOCH, Dans och cirkushögskolan. och arbetar även, eller har gjort, som konstkritiker och skribent. Välkommen hit, och..

Josefine Wikström: Tack så mycket!

Åsa Cederqvist: ..varsågoda ni två att ha era 20 minuter och därefter har ju vi 10 minuter öppet för alla och 5 minuter summering av kritiken och synpunkterna av dig.

Patrik Söderstam: Jag kan ge en hint när det är fem minuter kvar.

Josefine Wikström: Super. Perfekt. Tack.

Josefine Wikström: Ja. Tack, Johan. Först.

Jag skulle vilja börja med att bara en förtydning av. För det första undrar jag, är det är en del av en längre guidad presentation eller en performance som du har gjort, stämmer det?

Hur valde du den här delen som vi fick se idag och hur förhåller den sig till en, i sådana fall, längre performance?

Johan Lundin: Ja, Jag har manuset i den här texten. Jag har försökt ta ut de viktigaste delarna. Det fanns en hel del delar av manuset som var viktigast för.. som har burit verket framåt. och dem har jag tagit med.

Josefine Wikström: Men..

Åsa Cederqvist: Höj volymen lite bara. Förlåt, jag måste bara påminna er. Jag glömde säga det, det är lite märkligt, ni får låtsas som ni...

Josefine Wikström: Ja, precis. Så det längre manuset som jag och andra har läst utgör hela performancet. Nu fick vi se några av de viktigaste delarna?

Johan Lundin: Ja, precis

Josefine Wikström: Sedan undrade jag, en lite mer specifik fråga. Det var intressant hur du kom här i början och presenterade dig som: "Jag är producenten för det här verket", "jag är producenten för det här..". Och det såg jag som en del, kan man säga, av verket. Ordet producent relaterar till en filmproduktion, en teaterproduktion. Producenten har ju en roll som är så managerial, eller övergripande eller sådär. I verket har visen olika, vi har

scenografin, som för mig relaterar mycket till tidig performancekonst som använder sig av arkitektur, om man tänker Rober Morris, eller Simone Forti som använder stora möbler som styr kroppen, som för kroppen någonstans. Så det är en del. Sedan själva performancet som för mig har någon slags genre av någon slags performance på ett mycket mer teatral sätt.

Hur tänker du dig att de här olika delarna kan visas separat eller kan de visas tillsammans. Vad har du för tankar om de här olika delarna av verket? Det finns en text också som är viktig, som nästan kan läsas för sig själv. Det finns väldigt många autonoma delar.

Johan Lundin: De olika delarna är otroligt viktiga tillsammans eftersom de har fötts fram genom varandra, men det kan vara intressant att ta ut vissa delar och presentera dem var för sig, men det kanske inte alltid går fram min intention genom att göra det. Det har varit mycket fokus på scenografin för de som kommit och sett det här, det har sett som arkitektur eller ytorna har kommenterats som tapeter. Det går säkert att tala om fiktion i verklighet bara genom att se de olika delarna var för sig men jag tror det gynnar varandra verkligen att ha dem tillsammans.

Josefine Wikström: Så, helst vill du att dem ska ses tillsammans?

Johan Lundin: Ja, jag tycker inte iheller det är kul, eller ja kul. Ja, kul är ju också viktigt, jag drivs inte av att presentera bara en tapet.

Josefine Wikström: Vi glider in på nästa fråga då, I din processbeksrivning, och i ditt manus visar du hur du vill

belysa det fiktiva i verkligheten, du vill visa på att varje situation har en fiktiv dimension. Du gör detta bland annat genom att använda Judith Butlers begrepp performativitet som också refererar till hennes sätt att beskriva hur kön konstrueras i sociala situationer.

Om vi utgår från Butlers definition av performativitet, som du också tar upp i din uppsats, just att det är skillnad på en teatral performance och på en verklighetsperformance. Hon gör jämförelsen mellan performativitet i en teatral situation och preformativitet i en icke teatral situation. Det som jag tyckte var lite förvånande, om det är som du säger, att varje situation har en fiktiv situation, hur kommer det sig att du har valt att använda så teatrala element i din presentation. Sättet som du bär en kostym. Du pratar väldigt, du leder publiken, du pratar väldigt teatralt, det är liksom en tredje vägg som sätts upp mellan publiken och dig själv som just det här. Hur, om allt är performativt och allt har en fiktiv situation, varför behöver vi det teatrala för att visa på det? Hur var ditt val av det teatrala?

Johan Lundin: Jag har samlat in de här observationerna av min verklighet, och dem ser jag som, när jag lyssnar på dem tänker jag: "Vilken skådespelare jag är, eller poet!". När jag sitter och pratar med mig själv. Sedan har jag ju försökt visualisera den känslan av att jag gör ett jag skapar en dramatik i min bild av att se verkligheten. Därför har jag medvetet dragit upp på alla teatrala moment i verket. I gestaltningen i scenografin, i belysningen framförallt och i mitt sätt att förhålla mig till publiken och genom sättet som verket interagerar till publiken före själva startmomentet där det verkligen sägs att det börjar då och du har en biljett hit, det är ett sätt att tydliggöra att den informationen som jag

samlade in, som var riktig, den var ett manus redan från början.

Josefine Wikström: Är syftet med performancen att vi som åskådare skall känna att verkligheten är fiktiv och att den glider mellan verklighet och fiktion. Eller är målet med performancen att du ska presentera det för oss och att du skall känna det?

Johan Lundin: Målet är att jag att jag genom att känna det själv kan visa för publiken, så svaret är Ja på båda, frågorna.

Josefine Wikström: Juste. Det som jag kan känna är lite, kanske inte motsägelsefullt berodande på vad du vill med verket, men just det här pekandet, den didaktiska rösten. "Det här är verklighet" det finns något slags didaktiskt tilltal i ditt sätt att tala till oss, du leder oss in, vi får sätta oss i stolar. Som publik blir vi ganska så, vi får inte så mycket utrymme att fundera på om vi är i någon fiktion eller verklighet, men däremot får vi det genom dig, som du säger. Jag funderar lite på om bara installationen i sig skulle kunna ge betraktaren mer av det här utrymmet att fundera lite på, och känna lite på, för jag kände när jag satt efteråt....

Johan Lundin: Jo, ja, jo men det tror jag på. Jag har, när jag har installerat installationen där nere, för det är en installation som beskriver en scenografi, som låtsas vara en scenografi kan jag säga. Då har jag insett hur viktigt det har varit att ta in miljön, jag hade först förtäckta fönster med plast men jag insåg hur viktigt det var med ljuset som connectar med settingen och ger en känsla av att "juste jag är här inne". Men att det känns som en scen, och en laddad

plats, men att det egentligen är MDF med påklistrade strukturer.

Josefine Wikström: Ja, för själva settingen är så pass stark, den är som du säger ,bara att gå in i det där utrymmet på det där sättet, bara scenlampor på det där sättet skapar ju en slags fiktion och scenisk känsla. Så jag tror att du skulle kunna testa att se hur bara den delen av verket i sig själv skulle kanske kunna ge det som du är lite ute efter. Det är någonting som jag hade i tanken.

Josefine Wikström: Du pratar om dans och koreografi, sättet du pratar om dans på som ett sätt att röra sig i en roll, eller att ta ut en roll.

Johan Lundin: Och definiera sin egen miljö.

Josefine Wikström: Ja precis, i performancet, så såg jag ingen dans, jag vet inte om det var det, men. Du rör dig på ett ganska vanligt, normativt, dina rörelser är ganska vardagliga, ganska normativa rörelser kan man säga men sättet som du beskriver dans på är i din processbeskrivning känns det som att du har en ide om rörelse, koreografi och dans. hur tänkte du kring det när du koreograferade verket?

Johan Lundin: Jag skriver också att jag tror att jag kan definiera dans som att, eller jag tror att jag kan dansa utan att någon ser att jag dansar, genom att träda in i en roll kan jag definiera min egen setting. Och.. Jag.. Nu dansar jag lite här, jag kommer in ett tillstånd där jag känner att jag har en bild av vad jag uttrycker. Det är så jag relaterar till dans. Jag skriver också att dans är ett vanligt sätt att relatera till väldigt starkt känslomässiga tillstånd där du har en kontroll över din

tillvaro, eller där du kan ta över en plats och göra den till vad du vill att den ska vara. I koreograferadet har jag framförallt relaterat till olika sinnestillstånd som jag försöker beskriva genom texten och kopplat dessa till varandra så att mitt uttryck i hur jag sätter mig i den där soffan förstärker vad jag säger i texten, eller ger mer mångsidig bild av vad jag menar. Jag har gett mig olika sinnestillstånd och uttryck i min karaktär och kopplat dessa till olika talade ord. Och då har det också blivit jättelätt att memorera texten. Det är fantastiskt, för att jag blir så säker på vad jag menar.

Josefine Wikström: Du kopplar det till olika sinnestillstånd, du kommer ihåg.

Johan Lundin: Ja, det blir också ett visuellt manus på det sättet.

Patrik Söderstam: Nu är det 4 minuter.

Josefine Wikström: 4 minuter kvar okej. Det gick snabbt.

Josefine Wikström: Hur mycket performativitet, det här med fiktion och verklighet, du beskriver att det handlar mycket om miljön och vi som är i miljön, men också samspelet mellan människor. Men sättet som verket har byggts upp på, att du lyssnar till dig själv och din röst och du beskriver sinnestillstånd, handlar mycket om dig. Hur mycket handlar det här verket om dig? Hur mycket handlar det om publiken och dig. Hur mycket har verket med din utveckling att göra och med vår som deltagare eller audience.

Johan Lundin: Det handlar om mig, otroligt mycket om mig. Det är lite samma svar som att jag vill att genom att

förmedla min bild så hjälper jag ju mig själv i min utveckling av att vara människa, och person och konstnär, och alla dessa roller. Men genom att dela med mig av den här bilden, så hoppas jag ju att publiken kan känna sig delaktiga i vad jag har för uttryck och kunskaper eller kamp och att dem som får ta del av verket sedan kan spinna vidare på detta hur dem vill och själva gå emot vad jag säger eller haka på och också ha det här sättet, att inse att dem kan forma sin egen verklighet och att de har ett ansvar för att göra sitt tillstånd till det dem vill i varje situation. Men jag är jätteorolig för att det är otroligt dikterande och ni var så stela när ni satt där. Ni vågade inte sätta er igen efter att jag hade sagt att ni skulle resa er.

Åsa Cederqvist: Nä.

Josefine Wikström: Ibland gör inte publiken alltid som man säger.

Johan Lundin: Jo, men det gjorde ni ju nu. Om jag hade sagt att ni skulle sätta er igen så hade ni gjort det.

Åsa Cederqvist: A, då skulle vi,

Josefine Wikström: a , ja

Johan Lundin: Jag har refererat till Michael Portnoy, som säger att "Konsten är inte rättvis"

Flera personer i lokalen: Hahaha.

Johan Lundin: Alltså han säger att. Han säger inte riktigt så, men han säger att . . . Det står här. (Pekar på uppsatsen)

Flera personer i lokalen: Haha.

Johan Lundin: Han säger att det är inte någon demokratiskt utopi bara för att det är konst.. Jag är inte politisk på det sättet att jag vill få rättvisa och.. Jag vill få uttrycka mig och låta andra människor få uttrycka sig.

Patrik: Ja, då ska ni få göra det, vi släpper in publiken för frågor.

Publik: Jag har en fråga, du sa att du på ett sätt vill med ditt performance få publiken att känna att man är i en fiktiv verklighet. är det bara dem 12 som deltog eller är det hela rummet.

Johan Lundin: Jag tror det kan vara starkare för dem som deltar, men att det säkert var en upplevelse för dem som stod bredvid.

Johan Lundin: Rasmus!

Rasmus Östebro: Jag vill ge dig två termer som jag tänker kan vara givande. 'Performance precens awareness' och 'Performance precens kontroll'. Som jag har tagit från en text som Lesslie Hill har skrivit som heter The Suffragates Invented the Performance Art. Jag tänker att det löper igenom ditt arbete, vi ser det i din presentation här också, och där nere. Att hantera live-situationer, dels i en setting men också genom att anta en roll och framföra någonting live som aktör. Jag tänker att du ger dessa begreppen till betraktaren utan att du definierar dem kanske. Du gör det här genom en strategi som visar en sårbarhet, eller skapar en osäkerhet i situationer som jag tänker att du ofta

använder dig utav. Jag ser det som på något sätt en queer strategi, att skapa en ambivalens i dem här situationerna, vi blev osäkra på flera olika nivåer, och du visar dig osäker men också tar du kontroll. Det är på något sätt ett maktutövande som visar på ett under- och överläge som jag tycker är intressant och som jag vill gärna se mer av kanske mer konkretiserat.

Åsa Cederqvist: Jag hakar i där, jag har precis definierat lite samma, fast mera kring sårbarheten. Jag har sett så många av dina arbeten, jag reagerade också på det didaktiska. Jag började undra om var du vill lägga sårbarheten att den kommer och går i ditt framförande. Då tänker jag att den kanske kommer i andra delen, att det är en fråga om dramaturgi att det kommer finnas mer utrymme för det när det blir sin fulla längd. Är du medveten om detta? Som jag kände nu, var ju sårbarheten nu hos mig som publik.

Johan Lundin: Jag har upptäckt bara att när jag har en tyst minut, när jag möter blickar. (ser ut över publiken)
Nu har vi inte tid men...

Flera personer i lokalen: hahaha

...då kan det komma fram en sårbarhet, när vi inte vet, ska dem resa sig, och när jag går ut känner jag en sårbarhet.

My Adborn: Jag tycker det är jätteintressant, det finns så många dimensioner i ditt arbete.

I texten är kopplingen väldigt tydlig mellan Judit Butlers begrepp kring performativitet. och att du skrivit om dig själv, och att du sätter upp det här blir en metaversion av dina egna intervjuer på ett sätt. Butler pratade också om att

överdriften av genus som gör att vi kan ändra på den här upprepningen som blir en sanning för att den upprepar sig själv. Vi som publik som inte var delaktiga, de som sitter är medvetna om att de deltar. Du har pratat tidigare om att använda dig av en kamera som projicerar avbild av publiken.

Men det negativa med detta är att du har svårare att bygga upp en egen verklighet som vi får ta del av. Vill du få med meta tydligare och hur?

Johan Lundin: Den där spegelbilden och projektionen av en livefilmad kropp av publiken själva hade en kvalitet, men också nackdelar i för verkets enkelhet och så där. Men sättet som publiken placeras på, mitt emot varandra hoppas jag gynnar den här meta-situationen och den här publikationen kommer att vara tillgänglig vid verket.

Patrik Söderstam: Verkets funktion, mottagaren, och det större syftet att bryta normen helt enkelt. Som jag ser det är det teater, rekvisita, kostym, och en scen, livet är en scen. Som går att välta omkull. För att byggas upp igen, för att kunna börja om med kampen. Kärnfamiljen. Att ta bort allt från scenen och börja om från början, så ser jag det.

Johan Lundin: Fint.

Patrik Söderstam: Då tänker jag på mottagaren. I galleriet, framför filmduken eller vad det nu är. Hur skall du nå ut för dem som vi behöver bedriva kampen emot, kanske politikerna eller den generella befolkningen.?

Johan Lundin: Jag tror att det kan vara viktigt att ha min, att ha en annan del synlig också. som den här filmen som jag och Rasmus har producerat. Den tycker jag inte kan stå lika

bra för sig själv, den gör sig bäst när jag är närvarande på något annat sätt också. På samma sätt var det värdefullt när jag hade den här producentrollen här och sedan fick ni komma ned och se en annan karaktär- och kunde uppmana till frågeställningar om att den första personen var fiktiv också.

Ulrika Mårtensson: Jag tyckte det var väldigt starkt när jag kom in i rummet att det inte finns någon hierarki i scenografin, jag försökte verkligen tolka den, jag blev förvirrad. Det var väldigt bra. Jag satt bland dina medaktörer, jag fattade ingenting. My sa att, filma eller inte filma, just idag när allt filmas och finns på Facebook, det var för mig en viktig kvalitet att det var en unik upplevelse som vi bara kan få just där.

Sara Colier: Jag såg ett performance som du gjorde i Biblioteksgånen på Konstfack. Det var ett ljudverk där också. Hur har du tänkt på vårutställningen?

Johan Lundin: Det kommer att vara en deltagar-lista och tider och besökare kommer att kunna boka in sig.

Åsa Cederqvist: Får jag fråga, var är det du har din placering på Vårutställningen? För Det här rummet blev ju väldigt speciellt att vi gick ned till något slags källarhål.

Johan Lundin: Det är i Svarta huset. Det är också lite som ett källarhål.

Åsa Cederqvist: Ja, det där, på det stället.

Patrik Söderstam: Då är det tid för en sammanfattning.

Josefine Wikström: Då gör jag en kort sammanfattning.

Åsa Cederqvist: Ja.

Josefine Wikström: Jag det är intressant att se hur du. Jag tycker att det är. Det är ett politiskt arbete. Det är en vilja till att bryta ned, och förändra. Det känns inom.. Det är en väldigt tydlig koppling mellan texten, eftersom jag har läst texten också, och det framförda, alla delarna, performancet och installationen.

Jag tycker också det här. Jag tycker det är, även om jag har vissa. Jag tycker att det skulle vara spännande att se om du kan tänka vidare kring det teatrala och icke teatrala. Jag tror du skulle kunna tänka vidare kring vad det är du vill att publiken skall uppleva eller inte uppleva. samtidigt tycker jag det är. Om vi ser vart performance befinner sig idag, så tycker jag det är väldigt kul att du återkommit till teater, för det kan man också se generellt inom performance kan man se hur dan kommer tillbaka, dans dans alltså , men också teater. Det tycker jag är spännande hur man kan se att du tar in teater in till konstrummet. Även om jag skulle vilja se mer att du definierade det lite mer och jobbade lite mer konkret med det.

Något som jag vill fråga dig om en spännande dimension av projektet. Du berör det lite i din text, det är med queer tid, quert rum. Det relaterar till min fråga om hur du rör dig rummet, och hur du nämner en teoretiker..

Johan Lundin: Jack Judit Halberstam

Josefine Wikström: Precis, sen finns ju Sarah Ahmed, som har skrivit Queer Phenomenology. Som handlar just om tid och rum, och hur vi kan queera tid och rum. att gå in i det tänket kan ge dig sätt att tänka kring hur vi som publik rör oss, hur du rör dig, om det är normativt eller inte.

Åsa Cederqvist: Ja.

Johan Lundin: Jättekul.

Flera personer i lokalen: Tack så mycket.

APPLÅDER